

lunde finde os i; men faae vi det Forslag gjennemført, som her foreligger, da vil det være til Ulykke. Jeg skal nærmere begrunde det, idet jeg her skal tilføie, at min Fraraaden af Forslagets Vedtagelse^{ne} naturligvis er under Forudsætning af, at det i sine Grundtræk skulde vedtages aldeles uforandret. Jeg negter jo ikke, at det kunde undergaa saadanne Forandringer, at det meget hurtigt kunde blive til Lov; men forud for dette er det formentlig uomgængelig nødvendigt, at der finder en alvorlig Drøftelse Sted i et Udvalg; men jeg er bange for, at dette ikke vil ske. Min Stilling er da klart givet; jeg maa paa det Stærkeste fraraade Forslagets Vedtagelse, naar det ikke gennemgaaer en meget omhyggelig Bearbejden af sagkyndige Hænder. Vi vedtoge ifjor en særlig Lov for Lolland-Falsters Vedkommende; disse Egne have altsaa faaet en Lov, hvorved for det Første Beskyttelse erholdes, og hvorved for det Andet i en væsentlig Grad Midler tilskydes af Staten. Til andre Egne blev der ved den ærede Ministers første Udtalelse mellem Linierne lovet en lignende Beskyttelse; men jeg har hidtil ikke kunnet skjønne, at der virkelig nu er Tegn til noget Saadant. Jeg besylder ikke den ærede Minister for Noget i den Retning; jeg kender hans varme Følelse, og jeg ser de Bansteligheder, han har havt at rydde bort. Det gaar her saaledes, som det gaar saa tit; de forslaaede Ting tager man let fat paa, men alt som man kommer til de mindre Egne, synker Interessen, og Enden paa Regen bliver, at Lighed ikke gennemføres for Store og Smaa. Jeg maa altsaa, som sagt, beklage, at jeg ikke har kunnet finde Begrundelsen af de sidst i Landsktinget vedtagne Ændringer, og jeg kommer maaste til at udtale Noget, som jeg ikke kunde, hvis jeg kendte Detaillerne; men jeg er lovlig undskyldt. Hovedgrundlaget for Loven er at udvide Lovgivningen angaaende Demninger, og dette er atter baseret paa navnlig at foreskrive Expropriationsret med Hensyn til disse Ændringers Anlæg og Vedligeholdelse. I § 1 er givet den almindelige Bestemmelse, at Enhver kan tvinges til at afstaa sin Grund til et saadant Forpagende. Denne Regel kan være god nok ganske i Almindelighed, men den opsluges stærkt ved de senere Undtagelser, og i dette Dieblit vil Loven, saaledes som den foreligger her, kun komme til at gjælde paa de færreste Steder. Derimod har den Lov, som gjælder til Dato, nemlig Plakaten af 6te Juli 1848, hvor uheldig den end kan være, dog tilbøieligt havt et godt Indhold. I § 2 i Forslaget er der fastslaaet, at den Expropriation, som er nødvendig for Digtets Anlæg og Vedligeholdelse, kan foruden at fordrøes paa den Linie, som er afstukken ved Digtets Beliggenhed og hvad dertil hører, ogsaa fordrøes af de Eiendomme, som nyde Beskyttelse ved Diget. Altsaa, naar der ligger Eiendomme, som ikke kunne faae nogen Beskyttelse

ved Diget, og disse Eiendomme ligge saaledes, at det er de eneste Eiendomme, som kunne benyttes til Anlægget af dette Dige, saa kunne disse Eiendomme ikke exproprieres, eller rettere sagt den Servitut — thi det er ingen Expropriation —, som man kan paalægge disse Eiendomme, kan man ikke paalægge en Eiendom, som er saaledes situeret, at det er den eneste Grund, som man med Nytte kan benytte, fordi denne Grund tillige er saaledes situeret, at den ingen Beskyttelse faar af Diget, naar det opføres. Jeg vil dog haabe, at det samme ærede Folkething, som med Enstemmighed vedtog et Forslag af min ærede Sidsmand fra Aarhus (Wintner), hvortil der i Virkeligheden ikke var nogen synderlig Grund, nemlig Forslaget om Expropriationen af Byggegrunde for fattige Folk i Kjøbstæderne, ogsaa vil tillade, at man exproprierer Grunde, hvor der er Tale om et Bøværdsanliggende maaste for hele Sogne. Jeg behøver jo ikke at fremhæve for Dem, at Udskyntningen paa mange Steder her i Landet er foretaget paa en høist uheldig Maade. Der kan jo ligge en Eiendom, som er spredt i 10 a 12 Stykker, hvoraf enkelte kunne være maaste kun paa een Skjæppe Land, medens hele Eiendommen er paa flere Hundrede Tønder Land, og naar saa det lille Stykke paa een Skjæppe Land maaste er det eneste Stykke, hvorpaa hele den store Egn kan faae et Dige etableret, saa vil Eierne af denne Skjæppe Land kunne sige: Jeg vil have en Million derved, ellers faae I ikke Diget. Dette er Konsekvensen af § 2, og denne Konsekvens er høist uheldig. I den gjældende Lovgivning har man en Bestemmelse om, at smaa Bøve og andre saadanne ubetydelige Foranstaltninger kunne fremtvinges ved Expropriation; men et Anlæg, som skal tjene til Beskyttelse for Tusinder, kan ikke fremtvinges. Denne Tanke kan jeg ikke følge, og jeg er altsaa imod den. I § 3 er der i Stedet for en almindelig Expropriationsret foreskrevet en almindelig Servitutret. Derimod kan jeg ikke have Noget at erindre; men jeg vil kun dertil sige, at det bliver værst for den, som skal have denne Servitutret. Man maa vistnok hellere afstaa sin Eiendomsret; men holder man saa stærkt paa at optille meget stærke Bøve for Expropriation, saa for mig gjerne, og vil man give den nødvendige Servitutret, saa skal jeg gjerne gaa ind derpaa; men det bliver ikke til Fordel for Eierne af de Grundstykker, hvorpaa vedkommende Dige ligger. I § 6 siges det, at Grunde, som ligge indenfor et saadant Dige, kunne tvinges til at bidrage til Digtets Opførelse og Vedligeholdelse. Men det udtales ogsaa, at naar der er Spekulationsforetagender — som det kaldes — forbundet med dette Dige, eller med andre Ord, naar man med Diget tilsligter at indvinde nye Grunde fra Havet, saa kan Eierne ved dette Dige ikke fremtvinge Bidrag fra andre Eier, naar det ikke bevises, at disse andre Eieres Grunde